ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΕΡΖ ΖΕΛΙΟ

ΕΙΜΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ, ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ !...

Ε μιά φλογερή φωνή καὶ τὰ μάτια κοφωμένα στὰ γλυκὰ καὶ βελούδινα μάτια της, ὁ Ζάν τὴν παρακάλεσε ἀκόμη μιὰ φορά :

—"Ελα, πές μου ναί !...

Ἡ Ἔλσα ἔφερε τὰ χέρια της στὸ πρόσωπο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρύψη τὴν εὐτυχία της, καὶ ψιθύρισε, ταραγμένη :

—Μὰ περίμενε... Περίμενε, Ζάν...

—Πές μου ναί !... Ἔλα, μὴ μοῦ ἀρνιέσαι !... Εἴμαστε σύμφωνοι, ἔ ;...

Ἡ Ἔλσα τοῦ χαμογέλασε. Δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ σ' ἐκείνη τὴν εὐτυχία. Μὰ πάλι δίσταζε....

—Ἔλα αὔριο, Ζάν... τὸν παρακάλεσε. Αὔριο, ποιὸς ξέρει... θὰ σοῦ ἀπαντήσω...

—Μὰ πῶς μπορῶ νὰ περιμένω ὥς αὔριο !... στέναξε ὁ Ζάν. Ἀπόψε σὲ νοιώθω τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτά μου. Ἀπὸ τώρα ὥς αὔριο ποιὸς ξέρει τί σκέψεις μποροῦν νὰ περάσουν ἀπ' τὸ μυαλό σου... Φοβᾶμαι ὅτι θὰ σὲ ξανάδρω ψυχρή, ἀλλαγμένη...

Ἡ Ἔλσα κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της. Αὐτὸ ἦταν μιὰ φανερὴ ὑπόσχεσις.

—Μὰ τότε, γιατί ὄχι ἀπόψε ; ψιθύρισε ὁ Ζάν μὲ παράπονο.

—Πρέπει νὰ ξέρη κανεὶς νὰ κερδίση τὴν εὐτυχία, τοῦ ἐξήγησε ἡ Ἔλσα μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο. Θέλω νὰ εἶμαι βέβαιη πὼς μ' ἀγαπᾶς ἀληθινά, πὼς μοῦ εἶσα πιστός, σταθερός.... Ποιὸς μοῦ λέει ὅτι αὔριο δὲν θἄχης ἀλλάξη ;...

—Ὦ !... ἔκανε ὁ Ζὰν πειραγμένος. Πῶς μπορεῖς νὰ συλλογίζεσαι ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ;...

Ἡ Ἔλσα δὲν τὸ συλλογιζόταν βέβαια αὐτό, μὰ ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγη.

—Λοιπόν, αὔριο..., τοῦ εἶπε σηκώνοντας, καὶ ἀρνήθηκε νὰ τοῦ δώση τὰ χείλη της.

Ἔπειτα βγῆκε ἔξω καὶ μόλις βρέθηκε στὸ δρόμο, ἀνάτνευσε βαθειὰ τὸ δροσερὸ ἀέρα. Εἶχε νυχτώσει πειά.

—Ἡ ζωή μοῦ χωστοῦσε αὐτὴ τὴν εὐτυχία ! συλλογίσθηκε ἡ Ἔλσα.

Μὰ μποροῦσε νἄχη ἐμπιστοσύνη στὸν ἔρωτά του ;... Δὲν ἔπρεπε νὰ φοβᾶται καμμιὰ ἀνωγνωτεύσι ; Ὄχι !... Τὰ μάτια του ἦσαν τόσο καθαρά, τόσο ἀθῶα ! Τῆς ἔλεγαν πάντα τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Ζὰν τὴν ἀγαποῦσε κι' ἡ Ἔλσα θὰ γινόταν γυναῖκα του. Μέσα στὴν ἀγκαλιά του θὰ ξεχνοῦσε τὸ δυστυχισμένο παρελθόν της καὶ τὸν ἄνθρωπο — τὸν ἄλλο — ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ τὴ ζωή της, δίχως νὰ τῆς φέρη τὸν ἔρωτα.

Τί ἦταν ὁ «ἄλλος» ; Ἕνα ὕποπτο ὑποκείμενο, ἕνας ἀπατεών, ἕνας «γκάγκστερ», ποὺ τὴν τρομοκρατοῦσε, τὴν ἐξέθετε καὶ τὴν φοβέριζε ὅτι θὰ τὴν σκοτώση.... Μὰ ἡ Ἔλσα ἤξερε τώρα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βρισκόταν στὰ κάτεργα. Κι' ἔτσι ἄλη ἡ παλιὰ ζωή τῆς φαίνόταν σὰν ἕνας ἐφιάλτης, ποὺ εἶχε περάσει...

Ἡ Ἔλσα προχωροῦσε στὸ ἔρημο πεζοδρόμιο, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ἡ νύχτα ἦταν θερμή, τυλιγμένη σὲ μιὰ λεπτὴ ὁμίχλη.

Ἄξαφνα ὅμως ἄκουσε βήματα πίσω της. Ἀλλαξε δρόμο. Τὰ βήματα τὴν παρακολούθησαν. Ἡ Ἔλσα ριψοκινδύνευε μιὰ κρυφὴ κοπιὰ πρὸς τὰ πίσω κι' εἶδε στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ἕνα χλωμὸ κι' ἀδύνατο πρόσωπο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ἔλσα ἔνοιωσε τὸ αἷμα της νὰ παγώνη μέσα στὶς φλέβες. Τῆς φάνηκε ὅτι τῆς ἦταν γνωστὸ ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο. Καὶ δίχως νὰ θέλη, δίχως νὰ μπορῆ νὰ σκεφθῆ τίποτ' ἄλλο, τάχυνε τὸ βῆμα της γιὰ νὰ φτάση ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα στὸ σπίτι της. Μὰ καὶ τὰ βήματα, ποὺ ἀντηχοῦσαν πίσω της, ἔγιναν πιὸ βιαστικά, πιὸ νευρικά, πιὸ ἐπίμονα. Ἡ Ἔλσα ἔφτασε τρέχοντας μπροστὰ στὴν πόρτα της, τὴν ἄνοιξε τρέμοντας σύγκορμη, ὥρμησε στὸ διάδρομο καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς κάμαρά της, σφίγγοντας τὰ δόντια της γιὰ νὰ μὴ ξεφωνίση ἀπὸ τὸ φόβο. Ἔπειτα, λαχανιασμένη ὅπως ἦταν, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ μὴ συλλογιστῆ τίποτα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βυθίση μέσα στὸ σκοτάδι τὶς τρελλὲς σκέψεις της. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ ξανάνοιξε τὰ μάτια. Τὸ χέρι της τότε ἄγγιξε τυχαῖα τὸ ἀπογευματινὸ ταχυδρομεῖο : ἦσαν μερικὰ γράμματα καὶ δυὸ - τρεῖς ἐσπερινὲς ἐφημερίδες. Ἡ κοφαφέρα τὶς εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ πάνω στὸ τραπεζάκι. Ἡ Ἔλσα πῆρε μιά, γιὰ νὰ διαβάση κάτι καὶ ν' ἀπασχολήση τὸ πνεῦμα της, γιὰ νὰ μὴ συλλογίζεται ἐκεῖνο ποὺ φοβόταν. Μὰ μόλις ἔρριξε τὴν πρώτη ματιὰ στὴν ἐφημερίδα πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη της ! Ἕνας χτυπητὸς τίτλος στὴν πρώτη σελίδα ἔγραφε : «"Ενας κατάδικος ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὰ κάτεργα !»

Ἡ Ἔλσα δὲν μπόρεσε νὰ πνίξη μιὰ κραυγὴ τρόμου, ποὺ ἀντήχησε σὰν οὐρλιασμα.

—Γιατί ; Γιατί ;.... στέναξε μὲ παράπονο. Γιατί νὰ γίνη αὐτὸ σήμερα, ποὺ εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ;

Κι' ἀλήθεια, γιατί νἄρθη μιὰ τέτοια εἴδησι, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔνοιωθε πὼς ἄρχιζε γι' αὐτὴν μιὰ εὐτυχισμένη ζωή ; Ὁ κατάδικος ποὺ εἶχε δραπετεύσει, ἦταν ὁ «ἄλλος», ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν βασάνιζε. Πῶς μποροῦσε τώρα νὰ ξαναδῆ τὸν Ζάν ; Πῶς μποροῦσε νὰ τὸν ἐκθέση σ' ἕναν τόσο μεγάλο κίνδυνο ; Ὁ «ἄλλος» θὰ τὸν σκότωνε, μόλις καταλάβαινε πὼς αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε ! Κι' ἡ Ἔλσα ξέσπασε μὲ πόνο σ' ἀναφυλλητά, γιὰ τὸν χαμένο ἔρωτά της.

—Αὔριο θὰ τοῦ πῶ «ὄχι»..., συλλογιζόταν μὲ ἀπόγνωσι. Καὶ δὲν θὰ μπορέσω, ἀλλοίμονο, οὔτε νὰ τοῦ ἐξηγήσω τὴν ἀλλαγή μου...

Ὁ «ἄλλος» θὰ παραμόνευε τώρα στὰ παράθυρά της καὶ θὰ περίμενε δίχως ἄλλο νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ μπῆ μέσα καὶ νὰ τὴν τρομοκρατήση πάλι, ὅπως ἄλλοτε ! Μὲ ἕνα οὐρλιασμα ἀγωνίας, τινάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα κι' ἔτρεξε νὰ κρυφοκυττάξη ἀπὸ ἕνα παράθυρο. Ναί !... Ἦταν ἐκεῖ, στὸ δρόμο, καραφυλακτῶντας νὰ βρῆ τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ τριπώση μέσα στὸ σπίτι της.

Ἡ εὐτυχία της, λοιπόν, ἦταν ἕνα ὄνειρο ; Θὰ ἔχανε γιὰ πάντα τὸν Ζάν ; Ἄ, ὄχι ! Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρη. Προτιμότερος ἦταν ὁ θάνατος ! Μὰ γιατί ἦταν τόσο δειλή ; Γιατί ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο της, δίχως νὰ ἀντισταθῆ στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὴν ἔκανε πιὸ δυστυχισμένη ἀπὸ πρώτα ;

Ἡ Ἔλσα ἔνοιωθε ἕνα καινούργιο αἴσθημα, ἕναν πανικό, ποὺ τὴν ἐτρέλλαινε καὶ τῆς σκότιζε τὸ μυαλό. Τῆς φαινόταν πὼς δὲν θὰ ζοῦσε ἀκόμη πολλὲς ὧρες, πὼς ἦταν μιὰ ἐτοιμοθάνατη, μιὰ γυναῖκα ποὺ ψυχορραγοῦσε...

Κι' ἔτσι ἀνατριχιάζοντας σύγκορμη, περίμενε βουβὴ μέσα στὴ νύχτα, νἄρθη ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ ὥς τὴν ἄλλη ἡ συμφορά. Ἄξαφνα, πνίγοντας μιὰ κραυγὴ τρόμου, ἄκουσε μακρινοὺς θορύβους κι' ὕστερα ἕνα τζάμι ποὺ σπάσε, ἕνα παράθυρο ποὺ ἄνοιξε μὲ πάταγο καὶ βιαστικὰ βήματα στὸ διάδρομο. Ἡ Ἔλσα ὥρμησε στὴν πόρτα κι' ἔρριξε πάνω της ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματός της, γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε μιὰ πιστολιά.

Ἡ Ἔλσα ἔφραξε τ' αὐτιά της κι' ἀπόμεινε σὰν χαμένη, σὰν νὰ εἶχε παραλιρώσει στὴ θέσι της.

Ἄξαφνα πάλι, μέσα στὸ σκοτάδι, ἄκουσε μιὰ φωνὴ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα :

—Ἔλσα !... Ἐγὼ εἶμαι !... Μὴ φοβᾶσαι... Ἄνοιξέ μου... Δὲν μποροῦσα νὰ περιμένω... Γι' αὐτὸ ἦρθα. Κι' ἔκανα καλά, γιατί πρόλαβα ἕνα λωποδύτη, ποὺ ἔμπαινε κρυφὰ ἐδωμέσα... Ἐγὼ πυροβόλησα... Τὸν σκότωσα, Ἔλσα, δίχως νὰ τὸ θέλω, μὰ ἔπρεπε, γιατί κινδύνευε ἡ ζωή σου... Μὴ φοβᾶσαι πειά, ἀγάπη μου.... Τὸν πῆραν γρήγορα ἀπὸ ἐδῶ... Ἦταν ἕνας ἄγνωστος ἀλήτης... Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν... Ἔλα, ἀγάπη μου... Ἄνοιξέ μου !... Ἄνοιξέ μου !...

Κι' ἕνα χέρι, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι, προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξη τὴν κλειστὴ πόρτα.

Ἡ Ἔλσα δὲν πίστευε στ' αὐτιά της. Νόμιζε πὼς ὀνειρευόταν. Κι' ὕστερα, ὅταν συνῆλθε, ὅταν ἔνοιωσε πὼς ἦταν ἀλήθεια, πὼς εἶχε σωθῆ, πὼς δὲν εἶχε χάσει τὴν εὐτυχία της, ἄνοιξε σὰν τρελλὴ τὴν πόρτα κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

—Ζάν, ἀγάπη μου !... ψιθύρισε μὲ τρυφερότητα κι' εὐγνωμοσύνη. Εἶμαι δική σου !... Δική σου γιὰ πάντα !...

Καὶ τὸν ἔσφιξε πάνω της, μὲ δύναμι, γιὰ νὰ νοιώση πὼς δὲν τὸν εἶχε χάσει...

ΣΕΡΖ ΖΕΛΙΟ

πέζος τοῦ Χόλλυγουντ, ἀγόρασε τὴν ἔπαυλι καὶ μὲ τὸ συμβόλαιο στὴν τσέπη, πῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. Ἡ Μαίη Κλάρκ, ποὺ εἶχε πληροφορηθῆ τὸ σκοπό του, τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ τὸν περιποιήθηκε τόσο πολύ, ὥστε ὁ Ζάντερ νόμισε ὅτι εἶχε πετύχει τὸ σκοπό του. Ἐνθουσιασμένος, τῆς ἔδωσε τὸ συμβόλαιο κι' ἔπειτα τῆς εἶπε :

—Θυσίασα ὅλη τὴν περιουσία μου γιὰ νὰ περάσω λίγες στιγμὲς μαζύ σας !...

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μ' ἕνα ψυχρὸ βλέμμα, ποὺ τὸν πάγωσε.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, τοῦ ἀπάντησε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω καιρό... Πρέπει νὰ φροντίσω γιὰ τὸ πρόγραμμα τῶν γιορτῶν ποὺ θὰ δώσω στὴ βίλλα μου....

Καὶ τὸν ἀποχαιρέτησε.

Ὁ Τζὰκ Ζάντερ ἔφυγε ἀπὸ τὴ Σάντα Μόνικα πάμπτωχος. Σήμερα ἐργάζεται σ' ἕνα ἐστιατόριο καὶ παίρνει εἰκοσιπέντε δολλάρια τὴν ἑβδομάδα... Ἔχουν δίκηο λοιπὸν ποὺ θεωροῦν τὴν Μαίη Κλὰρκ ὡς ἐπικίνδυνη γυναῖκα. Ἀλλὰ ποιὸς ἀταίει γι' αὐτό ; Ἡ ἱστορία της, ποὺ διηγήθηκε, φανερώνει ὅτι τὸ ἄδικο τὸ ἔχουν μόνον οἱ ἄνδρες !...

JEANNE ROUDOT